

Jurij Kovič

SEDMI PEČAT

1. Vitez in smrt

Je kuge čas,
skoz sneg in mraz
kdo jezdi? – ni več mlad,

je tujec, sam,
beži, a kam? –
kje mir je, sreče grad?

So bitke dim,
kot meč nad njim
je greh krvavih zmag,

med križarje,
brezbožneže,
speljal ga je sam vrag.

Ost krivde žge;
prek morja zre
v prizore hudih sanj,

pekli spomin
ga, žre zločin
okostij in lobanj.

Luč sonca mre,
konj trga se,
nekdo tam brez oči

kot da gre ponj;
neznosen vonj
po zemlji ga zmrazi.

»Prišel je čas,«
zasliši glas,
bolj votel kakor grom,

»ne upiraj se,
prerekaj ne
z usode svoje slom!«

»Dni mesec daj
mi, teden vsaj,
kako naj ne spoznam,

zakaj živel sem
in trpel,
bom tam kot tukaj sam?

»Izvirni strah!
Igrajva šah!
Življenje ti pustim

le do takrat,
ko dam ti mat;
že dolgo ti sledim.«

Igralca sta
zamaknjena
v svoj črno-beli svet.

Mrak spušča se
na travnike,
smrt gre, da pride spet.

2. Kuga

Kuga mori,
mesta, vasi
beli ovija dim,

črno nebo
stiska zemljo,
s strupom prekrito zlim.

Vere več ni,
kar je, beži,
nima zbežati kam,

konec norčij
zdaj, požrtij,
kosec gre v goste k vam.

Nosimo križ,
žalostnih viž
pojemo vdratih lic,

danes ste tu,
jutri v peklu,
grenek je sad krivic.

Padajte v prah,
grizite strah,
sodbe prišel je dan,

kje je zdaj smeh
v vaših očeh,
vsak greh bo kaznovan.

Veter in dim
dobrim in zlim,
solze meglijo vid,

pred njo, ki je
angel teme,
nihče ni varen, skrit.

3. Sedmi pečat

Nihče ne ve,
kaj onstran je,
zgrožen ugiba vsak,

če rešen bo,
in če ne bo,
ali ga vzame vrag.

Izid neznan
na sodni dan
srce nam stiska, vrat,

ko jagnje stre
poslednji še,
najstrašnejši pečat.

Bi Bog pustil,
da pogubil
bi se otrok Njegov,

ki ustvaril ga
je, da spozna
ljubezni blagoslov?

Če Bog je,
če ljubezen je,
potem to možno ni.

če ni Boga,
le prah sveta,
potem le smrt živi.

4. Tišina

»Čuj glas v temi!
Si, Bog? Te ni?
Preženi strašni dvom!

Če si le sen,
kaj je pomen
življenja, kje je dom?

Si tu? Sem sam?
Ne vem. Ne znam
živeti, če te ni.

Srca drget
in zvezd lesket,
brez smisla vse se zdi.

Leden je svet,
drhteč sem cvet,
duha mi stresa mraz.

Zakaj molčiš,
ne govoriš?
Krut je tišine glas.

O srečni so,
ki vidijo
povsod ljubezen le,

čez vso modrost
njih vere most
kot mavrica se pne.

Je nor moj strah,
da duša v prah
ospe se kot telo?

Čuj, spovednik,
ki skrivaš lik,
molčečen kot nebo:

tebi izdam
lahko, da igram
z ošabnim tujcem šah,

ko vzel mi bo
kraljico, moj
skakač ga zmelje v prah!«

»O, siromak,
komu, bedak,
razkril si svoj načrt?!«

Smrt se reži,
vitez bleđi
v neskončni nič zazrt.

5. Glas

Ne bojte se,
zaupajte,
svetlobe čujte glas,

ne dvomite,
ne jočite,
ne ruvajte si las.

Vsi vitezi,
vsi križarji,
ki iščete zaman

odgovora,
vsaj znamenja,
odgovor vam je dan.

Pozabite
na more vse,
ki od njih razum blazni,

le Bog je,
le ljubezen je,
le luč je, smrti ni.